

ки вече знае, че българският обичай не позволява на дъщерите да зематъ бащината си къща, ако само съществуватъ синове, и азъ бѣхъ принуденъ да дамъ втори пътъ 200 жълтици и да са избава отъ турското правосъдие. На душата ми бѣше твърде тѣшко, и азъ са рѣшихъ да продамъ стоката и да си завия крайнятъ на нѣкаде.

Единъ день азъ повикахъ брата си, предадохъ му сичкото свое имане, дадохъ му къщата си и помолихъ го да храни жената ми. Братъ ми ма обичаше твърде много, и за това, когато чу моето предложение, той ми рече така: »Азъ ща да ида съ тебе, ако би ти отишалъ и въ пжалтъ.« Тѣшко бѣше да го убѣда да остане дома и да варди бащиното ни огнище; но братската любовъ е всемогща. Послѣ дълги молби, братъ ми са съгласи да остане дома; а азъ и моиятъ шурей Столянъ отидохме да са »шѣтаме« по Стара-планина. Азъ казахъ вече по-горе, че хайдутинътъ е най-щастливиятъ човѣкъ въ турското царство; а моето сърце търсеше свобода, търсеше честность, търсеше правда. Само Стара-планина бѣше въ състояние да удовлетвори моите желаня. »Благоразумните« хора говоратъ, че отмъщението е свойственно само на дивите и на кръвожѣдните народи; а азъ мисла, че то е свойственно само на честните хора, които иматъ душа и сърце, които цѣнятъ своето човѣческо достоинство и които са не наричатъ животни. Когато азъ излѣзохъ да са »шѣтамъ« по Стара-планина, то единственната ми цѣль бѣше да си отмъста на турските звѣрове, които не знаятъ ни що е честь, ни що е чо-